

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Martyrs

جانبازان

باقر مرتضوی
۰۸ مارچ ۲۰۱۹

به یاد رفیق دکتر علی صادقی (کاک ابراهیم)

در کمال تأسف شنیدیم که قلب پُرشور هم‌رزم سالیان ما، علی صادقی (کاک ابراهیم)، دهم اسفند [حوت] ۱۳۹۷ در بیمارستانی درسویدن، برای همیشه باز ایستاد. اگرچه از بیماری او آگاه بودیم ولی مرگ کاک ابراهیم برای همه آنانی که او را از نزدیک و دور می‌شناختند بسیار سنگین بود. این غم برای ما که سالیانی دراز با او هم‌رزم و هم‌سنگربودیم و طعم خوش پیروزی و تلخ شکست را به اتفاق چشیده بودیم، دردناک تر بود.

علی در سال ۱۳۱۵ در روستای چکنه از توابع قوچان، در یک خانواده فرهنگی ترک تبار به دنیا آمد. تحصیلات دبیرستان را در مشهد به پایان رساند و در سال ۱۳۴۲ برای ادامه تحصیل راهی سوئیس شد. او در دانشگاه شهرلوزان تحصیل کرد و سرانجام در رشته فزیک فارغ‌التحصیل گردید. پس از آن به فرانسه رفت و در رشته فزیک اتمی دکترای گرفت.

علی در تمامی این سال‌ها از سیاست دور ماند. و به قولی با گام‌های استوار همیشه رو به پیش داشت. همین روحیه بود که او را در دوران نوجوانی به صفوف سازمان جوانان حزب توده ایران سوق داد. او در ایام تحصیل در فرانسه نیز نه تنها در صفوف حزب توده ایران، بلکه به عنوان یکی از کادرهای فعال آن، در میان دانشجویان عضو کنفدراسیون فعال بود. در سال ۱۳۴۳ در خیزش جوانان و کادرهای حزب توده، همراه زنده یاد پرویز نعمان علیه رهبری حزب توده از حوزه فرانسه شورش کرد و در همان سال یعنی آذر ماه [قوس] سال ۱۳۴۳ به عنوان نماینده فرانسه در تشکیل سازمان انقلابی نقش برجسته‌ای بازی نمود. علی در اولین کنفرانس سازمان در تیرانا، پایتخت البانی، شرکت مستقیم داشت، و تقریباً در تمامی جلسه‌های اساسی سازمان انقلابی در خارج به عنوان نماینده حضوری فعال داشت. در سال ۱۳۴۵ همراه گروهی از اعضای سازمان انقلابی جهت فراگیری شیوه جنگ پارتیزانی به کوبا اعزام شد. در بازگشت از کوبا جهت آموزش‌های سیاسی و نظامی همراه گروهی راهی چین شد تا از نزدیک با تحولات چین توده‌ئی آشنا گردد و به قولی برای چشیدن مزه گلایی، آن را گاز زند.

دکتر صادقی روشنفکر تبیینی بود که از زندگی مرفهی که در اختیار داشت، دست شست و در سال ۱۳۴۷ برای کمک به جنبش خلق کرد همراه رفقای از راه ترکیه به آن دیار شتافت تا به گروه زنده‌یاد ملاآواره بپیوندد. او می‌توانست مثل خیلی‌ها در رفاه کامل زندگی کند ولی این کار را نکرد و به خاطر آرمان‌هایش راه دیگری انتخاب نمود؛ راه خدمت به زحمتکشان، دموکراسی و آزادی. او صادقانه به راهی که پیش گرفته بود، باور داشت. بهروزی زحمتکشان آرمانش بود و تا واپسین لحظه‌های عمر بدان باور داشت.

علی از جمله آن رزمندگانی بود که در کنار سیاست به ادبیات نیز عشق می‌ورزید. گاه خود نیز شعری می‌سرود. و یا شعری از دیگران، به ویژه لاهوتی زمزمه می‌کرد؛
سر و روئی نتراشیده و رخساری زرد
زرد و باریک چو نی...

علی صادقی تصویری تبیینی از یک روشنفکر انقلابی بود. از آن انقلابیونی که در قرن نوزدهم زیاد دیده می‌شدند؛ وظیفه‌شناسی صادق و دواطلب برای خطرناکترین وظایف تشکیلاتی. او بی‌نهایت ساده می‌زیست. تواضع او نه از سر ادا و اطوار که از فضلش سرچشمه می‌گرفت. با تمام این صفات، کاک ابراهیم عمیقاً فردی تشکیلاتی بود. عاشق طبقه کارگر بود. بدون اغراق می‌گفت؛ تنها آرمان، آرمان پرولتاریاست و برای رسیدن به این آرمان تشکیلاتی لازم است. تشکیلات و آرمان پرولتاریا آن خونی بود که در رگهایش همیشه و در همه حال جریان داشت.

علی در همان سال‌های پیش از انقلاب معتقد بود هر کاری که ما می‌کنیم و اگر به آن اعتقاد داریم، باید برای به اجراء درآوردن آن در ایران، به میان زحمتکشان برویم و حزب کمونیست ایران را در آنجا ایجاد کنیم. بدین خاطر در تابستان سال ۱۳۵۴ خود برای عملی کردن نقطه‌نظراتش پیشقدم شد و از راه افغانستان به ایران رفت. متأسفانه در مرز افغانستان دستگیر شد و بلافاصله زیر شدیدترین شکنجه‌های ساواک قرار گرفت. ولی هیچ گاه اسرار سازمانی اش را لو نداد و لب از لب نگشود. او را به مدت ۲۶ ماه در سلول انفرادی نگه داشتند. سرانجام با خیزش توده‌های مردم و گشودن درهای زندان در بهمن [دلو] سال ۱۳۵۷ از زندان نظام شاهنشاهی آزاد شد.

علی در کنفرانس چهارم سازمان انقلابی در اردیبهشت [ثور] ۱۳۵۸ که در تهران برگزار شد، جزو هیأت مسئولین پنج نفره سازمان انقلابی انتخاب شد و هم چنین در دی‌ماه [جدی] همان سال در کنگره اول حزب رنجبران در شمار اعضای دفتر سیاسی آن انتخاب گردید. او تا زمان مرگ در رأس این سازمان فعالیت کرد و انتشار نشریه رنجبر را با تمام توان به پیش برد.

او بعد از هجوم رژیم جمهوری اسلامی به سازمان‌ها و احزاب مترقی در سال ۱۳۶۱ اجباراً به کردستان رفت و از آنجا مبارزه‌اش را علیه جمهوری اسلامی ادامه داد. کاک ابراهیم در کنگره دوم حزب رنجبران در شهریور ماه [سنبله] ۱۳۶۳ به عنوان مسئول دفتر سیاسی حزب رنجبران ایران انتخاب شد. در این دوره بود که همراه رفقای هم‌نظرش به جمع‌بندی از فعالیت سه ساله حزبی پرداخت و آن را به نقد کشید. علی رغم تلاش فراوان، در کردستان فعالیتش برای نزدیکی و همکاری با نیروهای انقلابی به ثمر ننشست ولی علی هم چنان با سماجت خاص خویش در این راه، از تکرار این حرف لاهوتی که "چاره رنجبران وحدت و تشکیلات است" خسته نشد و به آرمان کمونیستی‌اش وفادار ماند.
فقدانش را به همسر، دختر و یارانش تسلیت می‌گویم.

یادش گرامی باد!

۱۳ اسفند [حوت] ۱۳۹۷